

Duchovní obnova Hnutí Modlitby matek – Kroměříž 2.10.-4.10.2020

6. Den přípravy – neděle 27.9.2020

1. meditace - Co to je

Včera jsme se naučili, že Malá cesta sv. Terezie nevrcholí v obětování se Boží spravedlnosti, ale spíš v obětování se *Božímu Milosrdenství*. Tak co to vlastně je? Terezie sama nám vysvětluje jak ona koná svou vroucí modlitbu k Pánu:

O můj Bože! Najde sama Tvá spravedlnost duše ochotné nabídnout samy sebe jako oběť? Potřebuje je také Tvá Milosrdná Láska? V každém případě tato láska je neznámá a odmítnutá těmi srdci, kterým by ses tak bohatě odměnil a obrátil se ke stvoření, které hledá štěstí uprostřed svých mnohých malých zalíbením místo toho, aby odevzdali do Tvé náruče a přijali Tvou nekonečnou lásku. O můj Bože! Je Tvá láska pohrdaná láska uzavřena pouze uprostřed Tvého srdce? Zdá se mi, že kdybys měl najít duše, které se Ti odevzdávají jako celopal Tvé lásky, strávil bys je velmi rychle. Zdá se mi také, že bys byl šťastný, kdybys mohl dát volný průchod vlnám nekonečné laskavosti uvnitř sebe. Jestliže Tvá spravedlnost touží, aby měla volnou cestu, spravedlnost, jež se šíří nejen na zemi, o kolik více Tvá Milosrdná Láska touží zapálit duše, protože Tvé *milosrdenství dosahuje až k nebesům*. O můj Ježíši, dovol mi být šťastnou obětí, stravuj mě - svou oběť ohněm své Boží lásky!

Z této nádherné modlitby začínáme přicházet k podstatě obětování se Milosrdné Lásce. A tyto klíčové řádky, které zjevují podstatu, jsou ve skutečnosti dvě otázky: První z nich je tato: „Nevyžaduje také Tvá Milosrdná Láska oběť?“ To navozuje odpověď, že ano. Ježíš potřebuje malé duše, které by přijaly jeho Milosrdnou Lásku. A to je ta krása cesty sv. Terezie. Není to cesta, na které Ježíš dává milosti a prokazuje milosrdenství, protože bychom si to zasloužili, ale spíš *protože cítí potřebu nám je dávat*.

Samozřejmě můžeme jít po cestě zásluh se zaměřením na to, co si „zasloužíme.“ Jinými slovy můžeme být dychtiví našich vlastních zásluh jako ubohá oběť spravedlnosti Sestra Marie Ježíšova, která řekla na své smrtelné posteli „Nemám dost zásluh, musím jich získat mnohem více.“ Nebo můžeme kráčet cestou milosrdenství věnováním pozornosti Ježíši, který touží po duších, které by mohl naplnit svou Milosrdnou Láskou.

Jeden odborník na karmelitánskou spiritualitu, dává do kontrastu tyto dvě cesty (cestu zásluh a cestu milosrdenství) následovně: „Bůh způsobí naše posvěcení tím, že rozptýlí milost, kterou dává podle našich zásluh, *nebo prostě uspokojí potřebu svého milosrdenství*.“ Nevím jak vy, ale já si vybírám tu druhou cestu!

Dobře, máme zde druhou klíčovou otázku vášnivé modlitby sv. Terezie: „Zůstává Tvá pohrdaná láska uzavřena ve Tvém vlastním Srdci?“ To je otázka za milion dolarů! Ale to ve skutečnosti není otázka pro Ježíše, to je otázka pro nás. Ve skutečnosti je to otázka pro tebe. (Už jsem sdělil, kterou cestu jsem si vybral.) A co ty? Máš soucit s Ježíšem? Budete utěšovat jeho srdce tím, že mu umožníte naplnit vaši duši láskou, kterou jiní odmítli? Pokud řekneš ANO tomuto obětování, pak se zdá, že Ježíš bude „šťastný“ a nebude „zadržovat“ vlny.....čeho? Nekonečné spravedlnosti? Nekonečné přísnosti? Ne. *Nekonečné něžnosti*. Nyní, tedy, kdo po něčem takovém netoužil? V pořádku, ale než odpovíš, kterou cestu si chceš zvolit – spravedlnost, nebo milosrdenství, přísnost nebo něžnost – Rád bych zde uvedl svědectví jiné velké světice Božího Milosrdenství. Dělán to proto, že může být obtížné věřit, že Ježíš ve skutečnosti nás „potřebuje“ a že my skutečně můžeme jeho Svatému a Milosrdnému Srdci

dát úlevu. Abychom to pochopili, poslechněme si, co sám Pán říká sv. sestře Faustíně o odmítání milosti a milosrdenství jeho Srdce:

Toužím věnovat své milosti duším, ale ony je nechtějí přijmout. Ty, alespoň přicházej ke mně co nejčastěji a přijímej ty milosti, které ostatní odmítají. Tímto způsobem budeš *utěšovat mé Srdce*.

Ah, jak lhostejné jsou duše k tolika dobrům a k tolika důkazům lásky! Mé srdce je napájeno jen nevděčností a zapomětivostí duší, které žijí ve světě. Mají čas na všechno, ale nemají čas přijít ke Mně pro milosti.

.....Plameny milosrdenství ve mně planou. Toužím jej vrhnout na lidské duše. Ach, jakou bolest mi působí, když je nechtějí přijmout! Hledám duše, které by rády přijaly mé milosti.

Takže chceš „utěšovat“ Ježíše přijetím jeho milostí? Přijmeš odmítané milosrdenství, které plane v jeho Srdci? Staneš se jak to vyjádřila sv. Terezie jeho „šťastnou obětí“, tím, že mu dovolíš vlít do své duše „přívaly jeho nekonečné něžnosti“? Nabídněš sebe jako oběť jeho Milosrdné Lásce?

Možná ještě nejsi úplně připravený. Možná si říkáš. „Zní to fantasticky, ale v čem je háček?“ Jinými slovy, „Co mě to bude stát?“ Dobrá otázka. Odpověď si necháme na zítřek.

Modlitba

Přijď Duchu Svatý, ohni milosrdenství. Připrav mé srdce přijmout vlny nekonečné něžnosti proudící z Ježíšova Srdce.

2. meditace - V čem je háček?

Obětovat se Milosrdné Lásce zní báječně: Abychom moli utěšovat Ježíše, měli bychom žádat a přijmout všechnu odmítnutou lásku a něžné milosrdenství, které jiné duše odmítají. Výborně. Ale v čem je háček? Jasně, háček je v tom, že když přicházíš učinit obětování se Boží Spravedlnosti přináší to: *spoustu utrpení!* (Vzpomeň na Sestru Marii od Ježíše. Pamatuješ?). V čem je tedy háček když přijdeš konat oběť Milosrdné Lásce? Ano, je tu háček – ale není to děsivé. Dovol, abych ti to vysvětlil.

Jsem právě těsně za hradbami Jeruzaléma na Kalvárii a Ježíš umírá na kříži. Vidíte ho tam zkrvaveného, pohmožděného a zlomeného? Obětuje svou duši Boží Spravedlnosti. Vlastně uzavřel s Otcem dohodu. V podstatě řekl: „Otče, dej mi prosím všechny tresty určené hříšníkům a hříšníkům uděl všechno pozhelnání mého vlastního božského Synovství.“ To se opravdu děje na kříži: Ježíš splácí cenu hříchu a nese těžké břímě Boží Spravedlnosti, které od nás odnímá a my se můžeme těšit z daru spásy. To je „háček“ pro něj, který se tak stává obětí Boží Spravedlnosti, je to strašlivá bolest jeho utrpení, která vrcholí v tříhodinové agonii na kříži.

Také Marie je zde na Kalvárii, stojí u paty kříže. Její přítomnost nám pomáhá pochopit tento „háček“, který přináší sebou to, že se stává obětní duší Milosrdné Lásky. Říkám to proto, protože ona nebyla fyzicky ukřižována na Kalvárii, ale trpěla jistou formou duchovního ukřižování. Jak? Dobře, dovolte mi to objasnit: Jsem si jistý, že každá matka, která by viděla trpět své dítě v agonii nemoci, vám řekne, že by si hned se svým dítětem vyměnila místo, kdyby to bylo možné. Dobře, uvažme tedy že Marie měla pravděpodobně ve svém Neposkrvněném Srdci mnohem více mateřské lásky, než všechny matky dohromady. A nejen to, ale její Syn je také nejvíce hoden milování ze všech dětí na světě. A nejen to, ale Maria viděla své dítě procházet utrpením horším, než jakým kdykoliv nějaký člověk trpěl.

Dobře, to všechno nám má objasnit v jistém smyslu Mariino utrpení, které prožívala, když stála u paty kříže. Ale když tak o tom přemýšlíme, takové utrpení není tak děsivé – alespoň není tak odpudivé jako myšlenka násilné, krvavé a mučivé smrti. Proč ne? Protože Mariino utrpení na Kalvárii bylo utrpením *soucit*.

Soucit znamená „trpět s někým“ a takové utrpení je ve své podstatě zaměřené na druhého. Jinými slovy jde o pohled na druhou osobu, ne na sebe sama. A pokud není náš pohled zaměřen na sebe, když trpíme, přestože je naše bolest skutečně reálná, často si jí ani nevšimneme. Jsme zcela zahleděni na utrpení milovaného. Na druhou stranu, pokud se pícháme, nebo nás hrozně bolí hlava, je těžké se nesoustředit na sebe a pak skutečně zakoušíme bolest. Takže v jistém smyslu jde utrpení ze soucitu snášet snáze a je méně hrozné, než fyzické utrpení. Je to tedy něco, co je v srdci těch, kteří jsou k tomu povoláni.

Jako křesťané bychom měli mít milosrdné srdce. Jinými slovy, jsme povoláni nechat se pohnout soucitem z utrpení druhých. Naneštěstí naše hříchy, hříchy druhých a bolesti života velmi dobře zatvrzují naše srdce, což nás činí méně soucitnými, méně milosrdnými a méně podobné Ježíši.

Dobře, obětování se Milosrdné Lásce nám má především pomoci růst v soucitu a tím *začínáme mít soucit s Ježíšem*. Začínáme vidět, jak touží vylít svou Milosrdnou Lásku na hříšníky a že příliš mnoho je těch, kteří jeho lásku odmítají. Proto z důvodu nabídnutí útěchy Ježíši, žádáme o všechno toto odmítnuté milosrdenství. A co se stane pak? Ježíš nám je dává. Jeho něžné milosrdenství se vylévá do našich ztvrdlých srdcí, očišťuje je a tím je činí soucitnějšími, milujícími a citlivějšími.

Tak to je ten háček! Obětováním se Milosrdné Lásce se stává naše srdce mnohem více pohnuto soucitem s utrpením druhých. To umožňuje našemu srdci stát se více podobnému srdci sv. Františka z Assisi, který ve svém velikém soucitu s Ježíšem chodil s pláčem a hlasitým naříkáním, „Láska není milována! Láska není milována!“ To umožňuje našim srdcím stát se podobným srdci Svaté Matky Terezy z Kalkaty, která pozorně naslouchala Ježíšovu „bolestnému volání z kříže: Žízním“. To umožňuje našim srdcím, aby byla uzdravena z lhostejnosti k utrpení a bolesti našich bližních. Stručně řečeno, má to umožnit Ježíši, aby naše srdce učinil více podobné svému srdci.

Ale neboj se. Milosti, které uzdravují srdce, když se obětuješ Milosrdné Lásce, nepřicházejí obyčejně všechny najednou. Myslím, že Ježíš má tendenci uzdravovat naše srdce postupně, pokud žijeme toto sebeobětování. Znamená na to však skutečnou bolest. Především, soucitu s těmi, kteří trpí ranami ve svém srdci. Ale to jsou nádherné rány – rány lásky! Tereziina sestra Celina (Sestra Genevie od Svaté tváře) to vyjádřila nejlépe:

Nesmíme si plést (touhu mé sestry stát se obětí Milosrdné Lásky) s obětí Spravedlnosti. Tereziino srdce bylo zraněné, to je pravda, ale zde, láska byla odpovědí na lásku .....rána lásky. Skutečně není nic sladšího a nic hroznějšího.

Tedy Obětování se Milosrdné Lásce nejen utěšuje Ježíšovo Srdce, ale také (paradoxně) uzdravuje naše srdce, tím, že je zraňuje láskou. Obětováním se, se stává náš život obojím „sladkým“ a „hrozným“ (v dobrém slova smyslu!), když se naše srdce probouzejí soucitem ke skutečnému Kristovu mystickému Tělu (Církvě), které trpí jak v hlavě, tak ve svých údech. Ale pokud to všechno nestačí k tomu, aby nás to přesvědčilo k tomu, abychom se rozhodli obětovat se Milosrdné Lásce, pak nás možná přesvědčí jiná skutečnost: Pokud žijeme toto Obětování sebe sama, nemusíme mít strach z očištění. Cože? Více se o tom dozvíme v další meditaci.

,Modlitba:

Přijď Duchu Svatý, ohni milosrdenství. Učiň mé srdce, jako něžné Srdce Ježíšovo, plné milosrdenství a soucitu.

3. meditace - Žádný očištec?

V předcházející úvaze jsme se učili, že obětování se Milosrdné Lásce uzdravuje naše zatvrzelá srdce, činí je citlivější a soucitnější. Jedním z důsledků, je pak větší citlivost a hlubší touha po Bohu. A světe div se: To je vlastně očištec. Skutečně. Svatá Faustina měla jednou vidění očištele (místa utrpení duší, které zemřely ve stavu milosti, ale ještě potřebují očištění) a ptala se duší, co je pro ně největším utrpením. Všechny jednohlasně odpověděly – „*Touha po Bohu*“.

Znamená to tedy, že díky Obětování se Milosrdné Lásce se stává můj život očištěm? Ano, v jistém slova smyslu ano, protože prohlubuje naši touhu po Bohu. Ale nebojte se. Zde na zemi je to sladká touha a především dobrá věc. Je dobrá zvláště proto, že nejen otevírá naše srdce hlubší modlitbě a může učinit život mnohem radostnějším, ale také nás chrání před skutečným očištěm v budoucím životě. Skutečně sv. Terezie věřila, že malé duše, které uskutečňují v životě Malou Cestu a obětují se Milosrdné Lásce, *se mohou očištcí snadno vyhnout. Ale tím nemíním, že vyhnout se očištcí je něco snadného, protože snadné je jenom jít do pekla! Spíš se domnívám, že je snadné obejít očištec a jít přímo do nebe* jako svatí. Nechme sv. Terezií, aby nám sama vysvětlila tuto podivuhodnou skutečnost. Světice Malé Cesty věřila, že poté, co učinila své obětování se Milosrdné Lásce, už nemusí mít strach z očištele. Popisuje důvod své sestře Pavlíně (Matka Anežka), která jí dala dovolení učinit toto obětování:

Vy jste mi drahá Matko dovolila, abych se nabídla tímto způsobem Bohu a vy znáte řeky, nebo spíše oceány milosti, které zaplavily mou duši. Ach! Od tohoto šťastného dne vidím, jak mě Láska prostupuje a podmaňuje si mě, jak mě v každé chvíli tato Milosrdná Láska obnovuje, očištuje mou duši, tak že v ní nezůstávají ani stopy hříchů a tak nemusím mít strach z očištele. Víím, že si sama nezasloužím ani vstoupit na místa věčných radostí, protože ty jsou vyhrazena pouze svatým duším, které tam mohou vstoupit, ale také víím, že oheň Lásky mnohem více posvěcuje, než oheň očištele. Víím, že Ježíš nemůže toužit po zbytečném utrpení pro nás a že nebude ve mně vzbuzovat touhy, které pociťuji, kdyby mi je nechtěl darovat.

Nezní to jako lítost někoho, kdo se nabídl Milosrdné Lásce? Samozřejmě, že ne. Ve skutečnosti další věta, která následuje za tímto odstavcem to činí ještě jasnějším: „Ach! Jak sladká je tato cesta Lásky!“ Ano je sladká, protože *milovat je sladké* a mnohem efektivněji nás činí svatými: „Oheň Lásky mnohem účinněji posvěcuje, než oheň očištele.“ Ve skutečnosti pro Terezií milovat znamenalo získávat „plnomocné odpustky“, které nás vysvobozují z očištele. Navíc sama vysvětluje: „Bůh, jež je sama mírnost, by se ještě více smiloval kvůli dočasnému trestu za hřích, protože nás miluje.“

Tak láska nás vede cestou, na které nám činí v jistém slova smyslu všechno *snadným*. Tento způsob pro nás zamýšlel milující a milosrdný Bůh. Ale pokud zůstaneme příliš „velkými“ – jinými slovy, pokud neopustíme svou dokonalost a sebejistotu před Bohem ve svém životě - pak musíme snášet „zbytečnou utrpení“, pak musíme snášet „oheň očištele.“ Ale Terezie nás chce toho uchránit a věří, že i Bůh nás toho chce uchránit.

Ve skutečnosti, podle Terezie, Bůh nechce jen, abychom se očištcí vyhnuli, dokonce chce, abychom o očištcích přestali mluvit tak, jako by bylo skoro nemožné se mu vyhnout. Ve skutečnosti věřila, že taková řeč Pána zraňuje. Například, když slyšela některé ze svých sester mluvit o tom, jak ony

pravděpodobně skončí v očištcí, tak jim Terezie odpovídala, „Ach, jak mě zarmucujete! Jak velmi zraňujete Boha, když věříte, že skončíte v očištcí. Pokud milujeme, nemůžeme tam odejít.“ A jedné novicce, která se jí svěřila, že má strach z očištcce, Terezie odpověděla:

Nemáš dost víry. Máš příliš mnoho strachu před dobrým Bohem. Mohu tě ujistit, že je nad tím zarmoucen. Neměla by ses bát očištcce, kvůli jeho utrpení, ale místo toho bys měla žádat, že si tam nezasloužíš jít a tím potěšit Boha, který tak nerad uvaluje na duše tento trest. Jakmile se pokusíš potěšit ho ve všem a mít неотřesitelnou důvěru, očistí tě okamžitě svou láskou a nedovolí, aby nějaký hřích v tobě zůstal. A pak si můžeš být jistá, že nebudeš muset jít do očištcce.

Jak si můžeme být jistí tím, že „nebudeme muset jít do očištcce“? Terezina rada je něco, co jsme už slyšeli: **Snaz se** („ Když se ho snažíš ve všem potěšit....“). A také říkala něco dalšího, co je nám už také povědomé: **Stále důvěřuj** („.....a měj неотřesitelnou důvěru“). Tak, pokud se snažíme a stále důvěřujeme, Bůh nás v každé chvíli „očištuje svou láskou a v nezanechává v nás žádný hřích.“

Dobře, tím jsme odkryli dvě ze „tří věcí“ k prožívání Malé Cesty, o kterých jsme mluvili v 11 dni obnovy. Snaž se a stále důvěřuj. Ale kde je ta třetí věc? Kde je to volání po „*poznání temnoty naší malosti*“? Tuto část Tereziina učení nacházíme v její odpovědi k jedné z jejích novickek, sestře Marií od Nejsvětější Trojice, která byla znepokojena svými šancemi vyhnout se očištcí.

Sestra Marie se ptala sestry Terezie, „Pokud selhávám dokonce v malých věcech, smím stále doufat, že půjdu přímo do nebe?“ Terezie znala velmi dobře slabosti této mladé sestry a přesto neustále opakovala nádherná slova o malých duších: „Ano! Bůh je tak dobrý. On dobře ví, jak tě může získat. Ale navzdory tomu zkus být věrná, tak aby nemusel marně čekat na tvou lásku. Ano, Bůh je tak dobrý k malým duším, které poznávají svou slabost. Tak zkoušej být věrná a důvěřuj v Boží zaslíbení milosrdenství.“

Modlitba

Přijď Duchu Svatý, ohni milosrdenství. Pomoz mi žít můj život tak, abych šel přímo do nebe až umřu.